

# Silikonska dolina zaborava

Piše: Bojan BOSILJČIĆ

**P**ojavljivanje svakog novog filma o tajnom agentu 007 izaziva posebnu pažnju, nudeći odgovore na »meditiranja«: koje nove ljepojke će pokazati svoju raskoš, te dokle je stigla elektronska tehnologija u produkciji ultra-modernog ubilačkog arsenala. Što se isključivo toga tiče, Bond ni u svom jubilarnom, petnaestom nastupu na velikom ekranu nije zakazao, ali uprkos tome, »Vju tu kil« je film daleko ispod utvrđenog »007« standarda.

No, otom potom. Prije svega, treba reći da je najveću zbrku i polemiku među domaćim videomanima izazvao prilično konfuzan i »nezgodno prevodljiv« naslov filma. Ipak, »Vju tu kil« je, poslije niza slobodnih interpretacija široke baze, ubrzanim usaglašavanjem dobio svoje opšterihvačeno ime: »Oči u oči sa smrću«, potvrđujući još jednom tezu o razvijenom osjećaju saradnje i jedinstva među videofilma. Nakon toga, naravno, prešlo se na »piratsko« kolektivno presnimavanje posljednje »filmovane« i ne baš inventivne storije o super-agentu Njenog veličanstva.

Ovog puta, Džems Bond raspliće niti špijunske mreže, u čijem središtu se nalazi srce savremenog čovječanstva: jedan mali, ali dragocjeni mikro-čip, najvitalniji dio nuklearnih »odbrambenih« sistema »slobodnog svijeta«. I kada suludi industrijalac Maks Zorin (uloga Kristofera Volkena), produkt nacističkog »programa uzgajanja«, pokuša da dignu u vazduh moćnu kalifornijsku »silikonsku dolinu«, inače zemaljski mikro-procesorski centar, sa ciljem da tako zavlada planetom, monopolistički proizvodnju i tržište ovih specijalnih mikro-čipova, otpornih na bilo kakvo ometanje, tajni agent 007 (ko bi drugi?), sprečava ga u tome, u zadnji čas, zaustavljajući Zorina pred sanfranciskovom Zlatnom kapijom neostvarenog sna. I to je sve, čitava priča u dvije rečenice!

Uzimajući u obzir i kompletne ranije

»zasluge« Bonda, premalo je to za dva sata i petnaest minuta »dug« komad celuloida, u kojem je mnogo scena i gegova negdje već odgledano i »prokuženo«, čime se Mr. Džejs definitivno uputio prema dolini zaborava. Valjda po prvi put, 007, dosad sinonim za ekskluzivne vratolomne pustolovine i urnebesne avanture, postaje napadno dosadan! Nigdje onog starog, dobrog Bonda kome je stalna akcija potrebna kao podsticaj življenja, bez traga se izgubila i ona nekad čuvena njegova ironično-sarkastična vrcavost. U ovom filmu, ostalo je samo još ponešto od prijašnjeg stila: rijetki vispreni štos, pamtljiva uvodna muzička numera mega-grupe »Djuran Djuran«, te platinasta ljepotica Tanja Roberts isvakako, graciozna »crna pantera« Grejs Džons (Mejdej). Ijuta protivnica i super-žena, sa kojom Džems, kao pravi džentlmen, izbjegava bilo kakav bliski susret«, osim u krevetu, naravno. Sve to, međutim, ni izbliza ne može popraviti blijedu sliku o ovom ubjedljivo najlošijem »007 projektu« dosad.

»Oči u oči sa smrću« nije film za trajno skladištenje u videoteci! Režiser Džon Glen, upamćen po ranijim mnogo lucidnijim ostvarenjima, nametnuvši ih kao obrazac bondovskog shvatanja filma, izgleda da je konačno »ispucao« sve svoje metke, čemu je doprinio i prilično suhoparni, nenadahnuti scenario. Rodžer Mur, iako podavno zašao u »zrele godine«, istina, još uvijek se »drži«, ali je nakon ovog filma izjavio — da mu je svega dosta. Zaista, nije li trenutak da se tajni agent Njenog veličanstva, uz sve zasluge koje mu pripadaju, dostojanstveno i sa osjećajem mjere, tako tipičnim za Engleze, otmjeno povuče sa scene i ode u zasluženu mirovinu.

Žene i avanture su prošlost, Mr. Bond, vrijeme je za kriket i čajanke! ■